

Незавершений рукопис

КУПИТИ

Про книгу

Рукопис без фіналу, труп без обличчя, запитання без відповідей. На околицях Гренобля сталася дорожня аварія: юнак, утікаючи від митників, урізався в балюстраду і загинув. Поліціянти, приїхавши на місце пригоди, виявили в багажнику тіло дівчини. Без обличчя і рук. Тим часом Леана Морган, скромна вчителька, яка стала королевою трилера, через чотири роки після зникнення її дочки, отримує телефонний дзвінок. Її чоловік Жуліан у лікарні з травмою голови: на нього напали. Ба більше, він утратив пам'ять. Він, хто не кидав пошуків і до останнього вірив, що Сара жива. Леані доведеться самотужки розплутувати клубок зловісних загадок.

«Незавершений рукопис» - перший роман Франка Тільє з трилогії про Калеба Траскмана. Уперше українською.

ФРАНК ТІЛЬЄ

НЕЗАВЕРШЕНИЙ
РУКОПИС

ФАБУЛА
ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

Франк Тільє

НЕЗАВЕРШЕНИЙ РУКОПИС

Роман

Видавничий дім «Фабула»
2025

Оригінальна назва твору: LE MANUSCRIT INACHEVÉ
Published originally under the title LE MANUSCRIT INACHEVÉ

© 2018 by Fleuve Editions, département d'Univers Poche, Paris

© Л. Кононович, пер. із фр., 2024

© ВД «Фабула», 2025

ISBN 978-617-522-390-1 (epub)

All rights reserved. Усі права збережено.

Жодної частини цієї книжки не може бути відтворено або передано в будь-якій формі або будь-якими засобами, електронними чи механічними, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав

Електронна версія створена за виданням:

Тільє Франк

ТЗ9 Незавершений рукопис. Роман / пер. із фр. Л. Кононович. — Харків : ВД «Фабула», 2025. — 480 с.

ISBN 978-617-522-345-1

Рукопис без фіналу, труп без обличчя, запитання без відповідей.

На околицях Гренобля сталася дорожня аварія: юнак, утікаючи від митників, урізався в балюстраду і загинув. Поліціанти, приїхавши на місце пригоди, виявили в багажнику тіло дівчини. Без обличчя і рук. Тим часом Леана Морган, скромна вчителька, яка стала королевою трилера, через чотири роки після зникнення її дочки, отримує телефонний дзвінок. Її чоловік Жуліан у лікарні з травмою голови: на нього напали. Ба більше, він утратив пам'ять. Він, хто не кидав пошуків і до останнього вірив, що Сара жива. Леані доведеться самотужки розплутувати клубок зловісних загадок.

«Незавершений рукопис» — перший роман Франка Тільє з трилогії про Калеба Траскмана. Уперше українською.

УДК 82-311.4

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та

знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

«Треба нам почати все спочатку».

Вільсон: «Навіть раніше, якщо це можливо».

*Моріс Леблан,
«Арсен Люпен проти Герлока Шолмса»*

Лишень на слово попереду — ксифофор.

ПРОЛОГ

Січень 2014 року

Зима. Зголодніла, бридка, нещадна. Вона відбивала бажання в недільних бігунів і змїтала своїм крижаним крилом усі новорічні обіцянки. А Сара, навпаки, вбачала в ній додаткову мотивацію для тренувань. Наближався чемпіонат департаменту з забігу на середню дистанцію, і вона розраховувала показати блискучий результат.

Сховавши світлі коси під синьо-зеленою вовняною шапкою, вбравши рукавички для бігу і почепивши на руку ліхтарик, сімнадцятирічна ліцеїстка спустилася східцями вілли і просунула голову в кабінет.

— Мамо, я пішла!

Ніхто не відгукнувся. Її мати, либонь, гуляла вздовж дюн або ж берегом моря у пошуках натхнення для майбутнього роману. Що ж до батька, який очолював будівельно-реставраційні роботи, то він повертався після сьомої години вечора, а останнім часом і поготів о десятій. Дедалі частіше ставалося так, що її батьки не зустрічалися, ледве дивилися одне на одного, вечеряли не розмовляючи, сидючи напроти, мов дві золоті рибки. Ось чому Сара не буде виходити заміж. Вона вже не змогла витримати трьох місяців з одним хлопцем. А дев'ятнадцять років в одному акваріумі...

«Натхненниця» височіла за дюнами в бухті Оті, на крайньому півдні Берк-сюр-Мера. Сара вважала дурнуватим це слово, «Натхненниця», але в стінах цієї вілли,— недорого придбаної руїни, яку тоді охрестили «Піщаною ружею»,— її мати, Леана, що тоді була вчителькою

початкових класів, написала перший роман, який здобув успіх. До вілли провадила побита бакаями асфальтована дорога, триста метрів, на які падало біле й червоне світло маяка з берега. Будинок англо-норманського стилю, так би мовити, знаменував кінець цивілізації і початок панування природи. Єдиними його гостями були чайки і мартини, що сиділи на шиферному даху, куди вітер постійно намітав пісок. Сара ненавиділа його, той пісок, цей клятий пил, що проникав у найменші шпарини, періщив по шибках, осідав на кузовах автомобілів.

Вона зробила селфі, з усміхненими очима, що скидалися на два озерця блакитного світла, послала світлину матері й написала повідомлення: «Іду побігати», поклала телефон на столі у вітальні, вийшла і замкнула за собою двері на ключ. Пройшла повз повітку для сухопутних вітрильників і побігла стежиною, що прямувала крізь дюни. Потім вибігла на асфальтовану дорогу — сполучну ланку між бухтою Оті й еспланадою.

Улітку ця місцина кишіла любителями прогулянок, що виходили переважно помилуватися колонією тюленів і морських слонів, які оселилися там іще бозна-відколи. Але сьогодні, 23 січня 2014 року, о 17 годині 30 хвилин, у темряві, яку насилу пронизувало світло вуличних ліхтарів, видніли тільки невиразні тіні пішоходів і невловні примари повітряних зміїв.

Хоч холоднеча і не дошкуляла їй, Сара не любила міжсезоння і поспішала тільки з одним: покинути Опалове узбережжя. Ці міста на краю світу, пів року позбавлені життя, скидалися на морські цвинтарі. Їхні ресторани і бари, що завмерли за металевими жалюзі, люди, що, позачинявшись у своїх домівках, пиячили або нудьгували в теплих закутках, прихилившись до чорної мантиї зими... Справжнісінький концтабір. Батьки її, особливо мати, яка була відомою авторкою, готувалися придбати помешкання в Парижі. Обмін вілли площею триста квадратних метрів посеред дюн на трикімнатну квартиру на шостому поверсі з видом на Ейфелеву вежу її цілком улаштував би. Та йшлося не про те, щоб продати «Натхненницю», а про те, щоб осісти в столиці. Мати ніколи не зможе написати про вбивства і викрадення

деінде, ніж на Ла-Манші: вона була пов'язана особливим зв'язком із цим будинком, наче старий моряк зі своїм кораблем. Вона була переконана, що вілла принесла їй удачу.

Клятї письменницькі забобони.

За пів години Сара зустріла лиш кілька тіней, що плелися за тінями своїх псів. Під дамбою ледь білили втомлені хвилі. Берк спливав, немов мертвий кит у безодню. Коли крижана імла зробила з її обличчя бурульку, дівчина вирішила повернути назад: вона, звісно, мотивована, але ж не божевільна.

Сара обігнула морський шпиталь — ідеальне місце для зйомок фільму жахів, пробігла біля маяка з оком циклопа. На майданчику для трейлерів досі стояло з десятків автомобілів, між ангарами для човнів і піщаними заметами. Світло у вікнах трейлерів свідчило про те, що якісь відчайдухи приїхали відпочити на березі, незважаючи на тріскачий мороз. Дівчина добре уявляла, як вони сидять у піжамах, утупившись в екрани телевізорів або нудьгуючи за нескінченною грою в карти довкола пляшки червоного вина.

Орієнтуючись на блакитне світло ліхтарів, вона сягнула бухти Оті. Пробігши нелегкі сто метрів по мокрому піску, освітлюючи собі шлях наручним ліхтариком, нарешті розгледіла у місиві далеких світляних цяток невиразні вогні вілли, пульсацію життя в піщаному пеклі. Попри те, що була вона добре вдягнена, колючий західний вітер пронизував до кісток. Сара вже мріяла, як ніжнитиметься в теплій ванні, а в навушниках гучно лунатиме «Геппі» Фаррелла Вільямса.

Узяла ключ там, де залишила його, вставила в замкову щілину, але двері виявилися незамкненими.

— Мамо, я повернулася!

Вона не помітила тіні позаду, яка замахнулася, щоб ударити її.

Біль у потилиці.

Потім цілковита пітьма.

За кілька місяців у поштову скриньку «Натхненниці» вкинули пасмо кіс, що складалося з п'ятисот дванадцяти волосин — ні більше, ні менше. Поліція встановила, що волосся — Сарине, і пов'язала цю подію з почерком індивіда, що й досі перебував на волі й підозрювався в чотирьох випадках викрадень людей. Конверт було проштамповано у Валансі, в Дромі — за вісімсот кілометрів звідси.

Леана і Жуліан Моргани більше ніколи не бачили своєї доньки.

1

Через чотири роки, грудень 2017

Ледве від'їхавши від бензоколонки, Квентін схопив із приладової панелі ультрасучасний мобільний телефон. Спробував його розблокувати, але для цього потрібен був відбиток пальця. Він вимкнув його, щоб не запеленгували за геолокацією, кинув на пасажирське сидіння і увімкнув радіо. На зміну класичній музиці з компакт-дисків залунала пісня Некфе «Кпини клонів», кислота аж полилася з динаміків.

Я вже не бачу нічого, крім клонів, це почалося у школі. Хто підставить тобі плече, щоб викрутитися із цього? Тут усі грають ролі, мріючи про мільйони євро. І я виріс, немов троянда у кропиві.

Троянда у кропиві. Саме так він почувався у тому місті. Хлопчина, що відрізнявся від усіх, не ображався на світ, хотів вивчитися на механіка і лагодити автомобілі. То була його мрія, він міг би все життя провести під капотами «феррарі», «порше», «ауді р8», якщо вже не було можливості сидіти в них за кермом, як оті цабе. Але місто загарбало його, проковтнуло, заглушило, мов та кропива, перетворило на клона покидьків. У нього навіть не було водійських прав. Злидні піймали його, мов спрут — якщо опинився в його мацаках, захлинувся у хмарі його чорнила, то годі вже вирватися.

Квентін утер піт на лобі, опустив блискавку свого бомбера і подивився в дзеркало. На дорозі — нікого. Тільки повороти, ніч і темні бескиди.

Попри те, що недавно зробив, він почувався спокійним і вільним, і був у хорошому настрої. Йому подобалася ця атмосфера краю світу — далеко від бетону, гамору, криків, бійок. Невдовзі він поїде з цих гранітних джунглів і повернеться до свого жалюгідного помешкання в Еширолі, пиячитиме увесь день, куритиме косячки і гратиме на консолі до наступного разу. Театр його нікчемного життя, підсумований трьома діями.

Він зиркнув на купюри, що лежали на пасажирському сидінні під «береттою» і смартфоном. Звісно, не бозна-що, але настане день, коли він матиме чимало грошенят. І теж поїде геть, як його батько, тільки з інших причин. Він погладив хрестик, що висів на золотому ланцюжку, почепленому до дзеркала заднього огляду, і всміхнувся. Бог дбає про нього.

Блакитне саяво проблискових маячків освітило його за крутим поворотом. У світлі його фар видно було чоловіка в помаранчевому жилеті, який вимахував сигнальним жезлом. На паркувальному майданчику стояла фура — її обнюхувала вівчарка малінуа, яку тримав на повідку собаковод.

Французька митниця.

Квентін вилаявся. Скоївши те, що скоїв, він з'їхав з автостради і поїхав звивистими гірськими дорогами, щоб уникнути подібної проблеми. Що роблять тут ці виродки о такій порі та ще й посеред парку Шартрез? Митники — це справжнісінька зараза, вони не задовольняються перевіркою документів, а обнишпорять весь автомобіль, залізуть рачки в багажник чи в салон і обнюхають усе своїми брудними носами. На якусь частку секунди він подумав було повернути назад, але дорога вузька, та ще й цей парапет, рів, то йому непросто було б утекти. Аж тут його побачив митник і подав знак зупинитися на узбіччі.

Глибоко вдихнути, не піддаватися паніці, подумати... П'ятеро чоловіків, три автомобілі, два з них триста восьмої моделі з прискорювачем. У нього була перевага від несподіванки, і він прийняв рішення; так чи так, вибору не було. Він удав, ніби,

загальмувавши, паркується на узбіччі, й коли чоловік опинився біля відчиненого вікна з його боку, натиснув праву педаль. Почув, як митник заволав, і побачив, як іще двоє кинулися до свого автомобіля.

Квентін тиснув на газ, ішлося про його життя, його свободу. До в'їзду в Гренобль на нього чекав десяток кілометрів шалених поворотів. Жодної лазівки, тільки мчати і сподіватися вціліти в цьому асфальтовому пеклі. Його досє й так переповнене, тож він дорого заплатить, якщо його допитуватимуть. Нема вже чого втрачати.

У кам'яній пустелі гір завила сирена. Квентін то наддавав ходу, то переходив на нижчі передачі, немов у відеогрі. Ті самі відчуття, ще один квиток у пекло. Першого разу він ледве уникнув парапету і мало не полетів у прірву. Задні колеса завищали, авто пішло зигзагом, але втрималося. Квентін заволав від люті, щойно відірвався від переслідувачів на п'ятдесят метрів. Як його віртуальний пілот на перегонах у Нюрбургрингу.

Коли та, що з косою, прокомпостувала його квиток через три повороти, остання його думка була про матір. Він не був пристебнутий паском безпеки. Тим-то, вгатившись об бетонні блоки балюстради, вибив головою лобове скло, верхня частина його тіла вилетіла на капот, а нижню затримала повітряна подушка. Автомобіль у хмарі іскор занесло ще метрів десять, потім він зупинився на краю рову. Миттєвий перехід від швидкості тридцять кілометрів за годину до нуля виявився не такий і різкий, тоненький ланцюжок із хрестиком навіть лишився висіти на дзеркалі заднього огляду, але Квентіна врешті викинуло із салону і жбурнуло з висоти понад сорок метрів, немов сірник, якого кидають у порожнечу. Спершу його черепна коробка розбилася об скелі, потім раптове гальмування призвело до розриву внутрішніх органів. Серце відірвалося від аорти, нирка лопнула.

Його існування, його вісімнадцятирічне життя, всі його спогади, сміх і сльози — усе це розбилася об скелі менше ніж за секунду на безіменній дорозі між Шамбері й Греноблем. Автомобіль уцілів, тільки шибки розлетілися на друзки, а лівий бік погнувся.

Водій триста восьмої, Марк Норез, який працював інспектором митного контролю двадцять два роки, викликав поліцію і пожежників. Той вечір мав бути спокійний, а скінчився жахіттям. Перед гонитвою біля шлагбаума він устиг побачити обличчя втікача. Від тих юнацьких рис залишилося тільки тіло без голови, яке було насилу видно у світлі потужного ліхтаря. Як шкода! Чому цей хлопець почав тікати? Чого він боявся? Що робив на цій глухій дорозі о такій пізній порі?

Норез поговорив хвилин п'ять зі своїм напарником, потім попрямував попід парпетом до колег, які щойно приїхали. З автомобіля вийшли й провідник з вівчаркою, і пес раптом неабияк стривожився. Він стрімголов кинувся до вцілілого багажника і став гавкати, а потім шкрябати пазурами фарбу кришки. Один із митників, тримаючи в руці пістолет, натиснув кнопку, яка відчинила багажник.

Він позадкував, побачивши всередині труп жінки.

У неї не було обличчя.

2

Біле сяйво місяця, ніч, що зачаїлася за деревами, немов рептилія, яка приготувалася до стрибка, і чорні зубці гір трохи далі нагадали Вікові Альтрану картину П'єра Сентюр'є. Співробітник кримінальної поліції не знав ні художника, ні його робіт, просто років чотири тому випадково побачив його ім'я під однією з картин, либонь, в якійсь із галерей Гренобля. Його мозок, як механічна рука в музичному автоматі, сам рушив на пошуки інформації — і підсунув йому цю картину.

З раннього дитинства Вік накопичував непотрібні спогади. П'ять років тому понад чотирнадцять тижнів його ніхто не міг перемогти в телевізійній грі на каналі «Франс 2», що зробило його справжнім героєм бригади і всього відділку. Він виграв книжок, словників, ігор тисяч на десять євро, й так і не зміг розлучитися із цим усім добром, яке займало більше місця, ніж автомобіль у гаражі. Він міг відповісти на запитання, як-от: «Назвіть кількість ходів у шаховій партії Карпова з Каспаровим у Москві 9 листопада 1985 року» або ж дати точне визначення слова «vinculum». Казав, що натрапив на дужчого від себе в день своєї поразки, наступного дня після свого 40-річчя, але більшість його друзів і колег знала, що його стомила та медійна демонстрація і він волів повернутися до життя поліціанта.

Десятка півтора чоловіків уже метушилися на місці трагедії, вбрані в халати і шапочки, які щільно облягали голови. Пожежники, митні інспектори, похоронна служба, поліційні експерти і колеги із жандармерії Гренобля, Етан Дюпюї і Жослен Манжматен. Він привітався з кожним, назвавши на ім'я, і помітив свого напарника,

Вадима Мореля, який давав інструкції стосовно судово-оперативної фотографії.

Морель налив йому міцної кави з термоса, якого завжди носив із собою, надто ж як температура повітря морозила верховіття дерев і кінчики пальців. Отак, із філіжанками в руках і сховавши обличчя в шарфи, вони підійшли до парапету. Здалеку їх можна було переплутати: обидва чорняві, із середньостатистичними фізіономіями, пів життя за плечима, їх прозивали В&В,— але у Вадима Мореля було обличчя, що відповідало його прізвиську Дядечко Батат: товсті губи, настовбурчені вуха й очі мов блюдця, що здавалися вирізаними з паперу й близько наклеєними по обидва боки носа.

— Митники стояли за чотири кілометри звідси, перед Сен-Ілером. Звичайний контроль. Водій урізався в балюстраду сірим фордом і впав у рів.

Він простягнув паспорт. Квентін Роз, вісімнадцять років, живе в Еширолі. Ще одне обличчя, яке Вік заніс до свого внутрішнього каталога. Він віддав документ і глянув за балюстраду. Побачив унизу освітлене в темряві муравлисько криміналістів.

— Як вони спустилися туди?

— Стежкою, трохи далі.

Вони підійшли до автомобіля з тонованими вікнами, праві дверцята були відчинені. Морель показав речові докази, що лежали в опечатаних пакетах на сидінні.

— Вони валялися долі біля пасажирського сидіння. Трохи грошей, «беретта» і мобільний телефон із розтрощеним екраном. Але найголовніше — в багажнику.

У багажнику пошкодженого транспортного засобу лежав труп жінки, наполовину загорнутий у зелений брезент. Від сильного удару тіло застрягло в глибині відсіку. Голова була в прозорому поліетиленовому пакеті, закріпленому широкою синьою гумкою довкола шиї, звернена

до зовнішнього світла галогенових ламп. Обличчя, позбавлене шкіри, було багрове, як вулканічна лава, дві порожні орбіти, здавалося, чекали на свої очі. Трохи далі були каністри з мийними засобами, хлорка, відра, ганчірки для миття підлоги, лопата і два мішки негашеного вапна.

Вік підняв брезент. Обох рук не було, їх відтяли. Передпліччя загорнули в пластик аж до ліктів і обмотали скотчем, а не закріпили гумками, як голову.

— Це огидно. Міг би попередити.

Вадим Морель, вітаючись, підняв філіжанку.

— Ти мав такий вигляд, наче ще не прокинувся. Розлучення?

— Наталі хоче, щоб МамтаМ жила з нею. Ні, ти уявляєш таке? Це мій собака, і ось вона додає його до нескінченного списку всього, що збирається в мене вкрасти. Оце результат п'ятнадцяти років шлюбу!

— Звісно, це кепська гра слів, але можна сказати, що ти даєш їй п'ясть, а вона забирає всю руку. До речі, про руки, вони он у кутку.

Вік відступив убік, щоб не застувати світло ліхтаря. Побачив біля лівого крила, де було місце для домкрата, чималу торбу, теж заклеєну скотчем. Такі пакети використовують для заморожування продуктів.

— Вони так і були запаковані?

— Отак. Ніхто їх не чіпав. І руки, і голова. Добре упаковані, мов звичайне м'ясо. Хлопець був передбачливий і не хотів загидити автомобіль.

— А очі, обличчя,— де вони?

— Хтозна. Принаймні не в автомобілі.

Вік узяв пакет і обернув його до світла. Долоні, притиснуті одна до одної, закінчувалися пальцями кольору воску. Променева і ліктьова

кістки були перерубані. Морель дістав жувальну гумку з маленької коробочки і поклав до рота.

— Череп проламаний ззаду. Можливо, він обрізав її лице скальпелем, очі видовбав ложечкою, як у фільмах. Ну, знаєш, як Ганнібал Лектер. Подумай лишень, цьому мерзотникові не було навіть двадцяти років.

Вік поклав пакет на місце і зосередився на трупі. Жертва, як видавалося, була молодою жінкою, короткі біляві коси, без шкіри й без очей вік визначити неможливо, кров загусла на обличчі, немов холодна магма. Може, років із двадцять. З огляду на лопату і негашене вапно, що прискорювало розкладання органічної матерії, скидалося на те, що Квентін збирався десь закопати тіло.

— Документів у неї ніяких?

— Жодних. Щодо розтину, то його, якщо бути оптимістами, зроблять не раніше, ніж завтра ввечері. Патологоанатоми завалені роботою вже два дні через аварію автобуса в Шамрусі. А про ймовірні результати тестів ДНК я навіть думати не хочу. За десять днів, якщо пощастить.

Задзelenчав Морелів телефон.

— Перепрошую, це Пуар'є телефонує. Я попросив його перевірити номер машини. Бодай це буде швидко.

Морель відійшов, щоб поговорити. Вік відпив кави, тримаючи філіжанку в товстих рукавичках. Руки, як і обличчя та очі, давали змогу ідентифікувати особу. Відбитки пальців, колір райдужки, форма носа... Видно було, що вбивця мав намір зробити цю дівчину безіменною. То цей Роз хотів позбутися рук в одному місці, а решти тіла — деінде? Куди він їхав? Де в цьому нескінченному хаосі модрин і сосон він міг би поховати свою жертву так, щоб ніхто не побачив?

Вік ненавидів початковий етап слідства, який давав забагато версій, від цього тільки голова боліла. Якщо трохи поталанить, то ця справа скінчиться, навіть не розпочавшись, адже головний підозрюваний — той тип із посвідчення особи,— був мертвий. Єдина проблема:

оскільки він уже ніколи не дасть відповідей на їхні запитання, то доведеться самим їх знайти.

Поліціант кинув оком довкруги, глянув на спалахи фотоапаратів, на сосни, що бовваніли оддалік, на закрут асфальтового шляху з білими лініями, на свого начальника, що розмовляв із заступником прокурора, якого теж підняли з ліжка посеред ночі. У його пам'яті вимальовувалася в реальному часі похмура картина, жахливе видовище, надзвичайно точне в усіх деталях, украдене у теперішньої миті. Невдовзі суддя дозволить забрати тіло, авто відбуксирують, і розслідування розпочнеться за тиждень до Різдва. Теоретично Вікові вихідні припадають на цю п'ятницю. Його перша відпустка на самоті, удвох із собакою, без доньки і дружини, а дванадцятого січня його викликають на суд, де вони з Наталі змагатимуться за те, з ким залишиться Коралі. Не можна сказати, що він зустрічає другу половину свого життя під щасливою зіркою.

Скінчивши розмову, Вадим Морель побіг до шефа, потім подав знак Вікові, щоб той ішов за ним.

— Збройне пограбування бензоколонки за двадцять кілометрів звідси, на А41, між Шамбері та Греноблем. Десь перед двадцять другою годиною. Я приїхав із босом, то візьмемо твою машину.

Вони сіли до автомобіля. Морель позбирав аркуші на пасажирському сидінні, порожні пляшки з-під кока-коли і пожбував їх назад.

— Безлад, як і в тебе в голові. І тут, трясця, смердить псом. Коли ти вже візьмешся трохи навести тут лад? Я розумію, чому ти не хочеш, щоб я заїхав до тебе. Без дружини справжнісінький Чорнобиль у хаті.

— Дай мені спокій із моєю хатою, з дружиною, із собакою і розкажи краще, до чого нам це пограбування, коли у нас два трупи на руках.

Морель сіпнув за пасок безпеки, щоб пристебнутися. Він виплюнув свою жуйку, дістав м'ятну цукерку з пакета, що лежав над бардачком, і оглянув її, перш ніж кинути до рота.

— Хлопець з'явився просто нізвідки, забрав із каси кілька сотень євро і дав драла на чужій машині, пригрозивши водієві, який саме заправляв її.

— Дозволь вгадати: Квентін Роз викрав сірий «форд»?

— Ага, в комплекті з трупом.

3

Автомобіль жандармерії Туве уже був на місці, коли десь о першій ночі на АЗС біля автостради заїхали В&В. Заклад справляв гнітюче враження: чотири колонки замкнено у зв'язку з пограбуванням, порожня автостоянка, крамниця, освітлена блідими неоновими вогнями.

Менеджер, опецькуватий вусатий добродій, видавався спокійним, він розмовляв по телефону неподалік. Двоє поліціантів підійшли до капітана жандармерії Патріка Руссо, якому першому сповістили про збройний напад. Справжнісінький горянин, убраний у синьо-білу парку, яка ще більше розширювала його, здавалось би, забіякуваті плечі. Він простягнув руку привітатися.

— Пів години тому мені повідомили, що приїдуть двоє хлопців із гренобльського карного розшуку, без жодних деталей. Ви можете мені бодай щось пояснити?

Вік сягав йому до підборіддя, і його кощава долоня потонула в здоровезній лапі жандарма. Він заходився пояснювати, поки Морель оглядав місцину.

— До нас звернулися митники, які переслідували сірий «форд», аж поки той урізався у парাপет на сорок сьомому кілометрі траси Д30. Водія — очевидно, це ваш грабіжник — викинуло із салону, і він скінчив життя в рові.

Схрестивши руки, Патрік Руссо стояв, висловлюючи не більше почуттів, ніж фасад крематорію. Схоже, він належав до тих, що

вважають: коли на землі стає на одного покидька менше, це дарунок людству. Трохи далі раптом увімкнувся компресор морозильника чи то холодильника. Вік декілька секунд услухався в його дирчання, а потім мовив далі:

— Нас привела сюди перевірка номерного знака автомобіля. Ми отримали інформацію від вашого підрозділу, що сірий «форд» JU-202-МО з фальшивим номерним знаком викрали сьогодні пізно увечері з цієї автозаправки. У багажнику ми виявили труп невідомої молодої жінки років двадцяти. З огляду на її каліцтва, цілком очевидно, що вона була мертва ще до аварії.

— Гаразд, зрозуміло. Це пояснює поведінку власника викраденого автомобіля. Він просто пішки рушив звідси, не зостався викликати поліцію абощо. У нас є запис із камер відеоспостереження. Ходімо.

Руссо завів їх за прилавок. Вік не міг стриматися, щоб не проаналізувати ціни шоколадок на вітрині — тут вони на шістнадцять центів дорожчі, ніж у супермаркеті через дорогу від його будинку. Він відчув, як його розум охоплює марення порівнянь, і вчасно похопився. Повернувся до екрана комп'ютера. Жандарм відкрив папку з файлами й запустив відтворення першого відео.

— Якість записів жахлива, але дає досить чітке уявлення про те, що сталося. Чорт, ну це ж треба — чорно-біле зображення. Та будь-яка кольорова камера зараз дешевша ста євро! І чому так завжди, коли нам потрібні відео?

Морель мовчки кивнув.

— Отже, спершу — камера з колонки номер два. Ось, дивіться. О 21:42 грабіжник виходить із цього фургона з боку пасажирського сидіння. Ми встигли вчасно допитати водія на пункті збору дорожнього мита в Шамбері. Здається, він не причетний, пояснив, що підібрав цього хлопця на виїзді з Гренобля. Той сказав, що йому треба до Шамбері, але коли побачив АЗС біля автостради, попросив висадити його там. Буцімто щойно дорогою він отримав повідомлення і хтось має його звідти забрати.

Вікові очі фіксували кожен піксель зображення. Квентін Роз, у шапці, обличчя прикрите шарфом, іде від фури і, сховавшись у кутку, завмирає. Напад навмання, думає поліціант: юнак не мав визначеної мети і вирішив пограбувати заправку в безлюдному місці без зайвого ризику. Жандарм тицьнув пальцем в екран.

— Ось бачите, він чекає вдалого моменту. Фура поїхала. Переходжу до камери номер чотири, вона розташована на найдальшій колонці заправки. За три хвилини до цієї неавтоматичної колонки під'їжджає сірий «форд», зупиняється...

Вік дивився і запам'ятовував обидва відео. Роз щойно ввійшов до крамниці, а водій «форда» вийшов із автомобіля, на голові темний кашкет. Об'єktiv під таким кутом, що видно тільки грубий зимовий одяг і ніякого освітлення, важко щось сказати, невиразний силует у пуховій куртці. Він грюкає дверцятами, відкриває бак, спокійно бере заправний шланг, щоб залити пальне. Оглядає все довкола, не виказуючи жодних ознак нервозності. І жодного разу не піднімає очей до камери.

Морель дивився то на той екран, то на другий.

— Чоловік анітрохи не панікує, хоч у багажнику в нього труп без обличчя. А хіба о такій порі не треба розрахуватися в касі, перш ніж заправишся?

— З двадцять другої години, так написано над входом. За десять хвилин він потрапив би на камеру в крамниці, видно було б обличчя і був би освітлений, мов різдвяна ялинка.

На відео з внутрішньої камери у крамниці видно, як Роз змушує менеджера відімкнути касу, націливши на нього пістолет. Менш ніж за тридцять секунд ховає жмут банкнот до кишені й, вийшовши надвір, прямує до «форда». Невідомий бачить його, але запізно: юнак цілиться і в нього й наказує відійти. Але чоловік не рушає з місця, здається, хоче якось домовитися. Лунає постріл, куля влучає в землю. Цього разу власник «форда» відступає на два кроки назад. Так само погрожуючи зброєю, Роз загвинчує бак, сідає за кермо і поспіхом

рушає з місця. Невідомий спершу стоїть непорушно, потім зникає з - кадру. Жандарм зупинив відеозапис.

— Ми вважаємо, що він побіг у протилежний від автостради бік. Праворуч від майданчика є лісосмуга, далі гаї та ліси. За п'ятсот метрів з'їзд із автостради, довкруги багато сіл, містечок і доріг місцевого значення. З огляду на його поведінку і на те, що він їхав із фальшивим номерним знаком, я не чекав вас і сповістив усім місцевим жандармеріям. Ніч, мало шансів, що вони його знайдуть, але всяке буває.

— Ви правильно зробили. Ще якісь свідки є?

— Поки що ні. Менеджер був приголомшений нападом і нічого не бачив. Я переглянув записи з усіх камер. Нічого нового, крім того, що ми вже побачили.

— Отже, обличчя водія «форда» ми не побачили. Треба ще подивитись архівні записи з камер відеоспостереження, виловити цю модель автомобіля. Може, цей чоловік заправлявся тут раніше — зі справжнім номером.

Вік вийшов у супроводі двох чоловіків і рушив до колонки номер чотири. Жандарм показав на заправний шланг, що валявся на землі.

— Може, пощастить видобути якісь зразки із заправного шланга?

— Він був у рукавичках, це видно на відео. Що ж до ДНК, не хвилюйтеся, зразків повно у «форді».

Вік поринув у темряву ночі й спостерігав вогні будинків, що були вище, на схилах гір. Сотні сріблястих відблисків життя, які висіли у просторі. Той чоловік розчинився у цих міріадах вогнів. Звідки прямував він із тим покаліченим трупом у багажнику й куди їхав? Поліціант подумав про молоду жертву з відрубаними руками. Може, батьки в одному з тих будинків чекають звісток від неї. Можливо, мати ніяк не може до неї додзвонитися, а батько вже зв'язався з її подругами. Вони більше ніколи не побачать своєї дочки.

Він усвідомив, що лічить їх, ті вогні, що клятий голос у його звихнутих мізках будь-що хоче дізнатися, скільки ж ламп світиться за майданчиком біля автостради, на виїзді з Туве, департаменту Ізер, наче йшлося про життєво важливу інформацію. У голові роїлися інші числа, наприклад, євро тридцять п'ять за шоколадку, на шістнадцять центів дорожче; п'ятдесят сім літрів і триста тридцять мілілітрів на цифровому екрані четвертої бензоколонки; час відкриття і закриття крамниці. І він пам'ятатиме ці числа навіть на смертному ложі, навіть до ладу не знаючи, куди їх втулити. Він глянув на Мореля, який розмовляв із жандармом, звичайно, пояснюючи, що його колега трохи дивакуватий, говорить небагато, але він працює з ним уже понад десять років.

Зітхнувши, Вік зателефонував криміналістові, якого лишив на місці аварії, і попросив перевірити, чи можна прочитати серійний номер шасі, нанесений методом холодного штампування спереду праворуч, під бампером (у цієї моделі, уточнив він). Потім припинив розмову, отримавши відповідь. Обернувся до двох чоловіків і звернувся до колеги.

— Серійний номер шасі автомобіля стертий.

— Хитрий жук. Обличчя не показав, номер фальшивий, серійного номера нема. А сірих «фордів» у цьому регіоні багато. Дістатись до нього, спираючись тільки на те, що змогли видобути з автомобіля, буде не просто.

Вік поклав руки в кишені.

— Незважаючи на те, що він вжив усіх запобіжних заходів, ми вторгнемося в його маленький світ, коли він і не чекатиме. Сподіваюся, наш візит стане для нього найкращим різдвяним подарунком.

4

— У ваших книжках часто йдеться про двійників, крадіжки особистих даних, про пам'ять і спогади. «Незавершений рукопис» — не виняток із цього правила. Мабуть, це найжорстокіша серед ваших книжок, найбільш наповнена насильством, ви торкаєтеся тем, які можуть травмувати чутливі душі, як-от: тортури, викрадення та ґвалтування. Ви прагнули дати своїм читачам роман, який їх шокує?

Леана Морган крутилася на стільці. Інтерв'ю тривало всього чверть години, а вона вже втопилася. Після чотирьох років мовчання Анаеля Мірора читачі із захопленням прийняли новий трилер автора. Роман з'явився на початку грудня і потрапив у десятку бестселерів. Тепер потрібно було давати інтерв'ю до самого Різдва, щоб забезпечити промоцію.

— Нічого я не прагнула. Написала, як вийшло. Звичайно, жорстоко, але хіба світ, у якому ми живемо, по-вашому, не такий?

Леана замовкла, а Памела, її прес-аташе, що сиділа за сусіднім столом, сердито на неї дивилася. Це була дуже дорога публікація: цілий розворот у найпопулярнішому жіночому щомісячнику «Твен», та ще й передріздвяний випуск. Журналістка, Жеральдіна Скордель, стиснувши губи, щось писала у блокноті. Леана грала у цю тяжку гру з інтерв'ю, але відмовлялася від відеозаписів, радіопередач і телебачення, вимагала, щоб їй давали прочитати статті перед публікаціями, аби упевнитися, що про неї говорили в чоловічому роді. Звісно, ніяких світлин, ніхто не повинен знати, яка вона із себе. Можливо, було трохи людей, які знали, що Анаель Мірор і Леана Морган були одною особою, широкий загальний уявлення не мав про те,

що за автором їхніх безсонних ночей ховалася жінка. Романістка завжди вміла приховати своє приватне життя, навіть найболючіші його епізоди.

— Як би ви коротко охарактеризували свій роман? Особливо мене цікавить історія, описана в ньому.

— Ви його читали?

— Я читаю всі книжки, про які пишу статті. Та мене цікавить ваша версія.

Леана відпила ковток шардоне, щоб приховати свою знервованість. Їй завжди нелегко було говорити про свої книжки. Розмова відбувалася в безіменній забігайлівці десятого паризького округу, далеко від розкішних кварталів і традиційних місцин для таких зустрічей. Вона зробила зусилля, щоб повторити те, що вже розповідала десятки разів.

— Це історія про Жудіту Модруа, звичайну жінку, вчительку, яка підтримує стосунки з самотнім літнім письменником, чоловіком із бурхливим минулим, який живе у величезній віллі на бретонському острові Бреа й уже багато років не публікується.

— Жанусом Арпажом.

— Так, Арпажом. Він змушує Жудіту прочитати свій рукопис, у якого ще немає назви і про який він іще нікому не казав: то жахлива історія про зґвалтування та вбивства дівчаток-підлітків, які скоїв письменник Каяк Мебіус. Арпажону лишається написати останні десять сторінок і, передусім, указати копам у книжці місце, де поховані жертви Каяка. Жудіта вважає роман вигаданим, не знаючи, що насправді Арпажон змалював свою історію і що Каяк, головний герой тієї книжки, то він сам.

— Така собі белетризована автобіографія.

— Довга сповідь серійного ґвалтівника та вбивці, якого так і не спіймали і який на старості вирішує зізнатися у всьому, написавши

роман. Коли Арпажон повідомляє, що збирається надіслати рукопис своєму давньому видавцеві, Жудіті не терпиться дізнатися фінал, і вона вирішує ув'язнити письменника й катувати, аж поки той допише книжку.

— Як у «Мізері» Стівена Кінга. Ви читали цей роман?

— Авжеж, і я чудово розумію, що декотрі читачі теж дійдуть до цього зіставлення, як і ви щойно. Але мій підхід не має нічого спільного з романом Стівена Кінга. Це радше данина поваги, ніж щось інше.

— Тяжкі епізоди... Там є сцена страшного зґвалтування, скоєного Арпажоном у минулому. Ви також дуже детально змальовуєте виготовлення знаряддя для тортур, яке Жудіта використовує для того, щоб розтрити ногу, надаєте навіть список матеріалів, який можна придбати в першому-ліпшому магазині. Пояснюєте, як знищити ДНК хлоркою, нагадуєте, що негашене вапно дає змогу поховати тіло, не залишаючи ні слідів, ні запаху, розкриваєте деякі методи поліції. Не боїтеся, що це може зашкодити роботі справжніх копів? Що зловмисники можуть скористатися ідеями з вашої книжки?

— Вічні суперечки... Ми, автори детективів, сприяємо зростанню насильства у світі, еге? Вважаєте, зловмисники тільки й чекають виходу мого роману, щоб узятися до діла? Що скористаються ним, як книжкою рецептів? Тими, що вдаються до насильства, керують інстинкти, ненависть, лють або ще якісь причини, що криються в дитинстві. Роман — лише привід чи, якщо хочете, тригер. Але повернімося до сюжету мого роману. Ми ж із цього починали, чи не так?

— Будь ласка.

— Арпажон не збирається коритися своїй поневолювачці й не хоче дописувати роман. Тоді Жудіта пострілом у голову вбиває його з пістолета марки «Зіґ Зауер», яким зазвичай користуються поліціанти, і позбувається тіла, використовуючи техніку, яку Арпажон змальовує в книжці: негашене вапно, викопана в лісі яма завглибшки півтора метра...

Леана ледве всміхнулася і провадила:

— Авжеж, знаю, це суперечить тому, що я допіру казала, мовляв, зловмисники не черпають ідей в художній літературі, але тут література в літературі, ви ж розумієте, вигадкою вона й залишається.

— Розумію.

— Гаразд, тоді далі. Жудіта знаходить розв'язок, який має вказати місце, де поховані жертви.

— Ага, вона сама пише фінал. Приблизно десять сторінок із п'ятисот, які налічуються в рукописі.

— Так, вона викручується, як може, їй доводиться робити вибір, ухвалювати рішення, до яких, можливо, не вдався б автор, але в неї виходить досить добре. Дає роману іронічну назву, «Незавершений рукопис», а потім надсилає книжку видавцеві, який її відразу ж публікує.

— Найбільша афера у видавничій справі. Опублікувати книжку, яку не сама написала, а вкрала в іншого...

— Атож, тільки це обертається проти неї. Звісно, вона здобуває славу, та ще й таку, що до неї приїздить поліція. Тільки одна особа знала, що змальовані там убивства було скоєно насправді — вбивця. Вона розуміє, що Арпажон був справжнісінький серійний убивця і описав своє життя. А вкравши його історію, вона займає його місце.

У журналістки, яка записувала її слова, був нерозбірливий почерк.

— І вона потрапляє в пастку. Чудова ідея, поворот наприкінці, треба визнати, дуже вдалий.

— Дякую.

— Я щиро кажу. Це також чудова нагода зазирнути в глибину вашого ремесла. Ви, романістка, що розповідає історію письменника, Арпажона, який розповідає історію письменника, Каяка Мебіуса. І всі

ці герої, нанизані шарами, страждають. Це занурення в підсвідомість людської істоти, у певному розумінні, в лабіринт її духу, у найглибші її пласти. Образ Каяка Мебіуса цілісний, він звір, хижак, уособлення інстинкту насильства. Арпажон має багато півтонів, пронизаний страхами й нав'язливими ідеями. Трохи схожий на вас, так?

— Я не знаю, я... У мене таке враження, що без цього я не могла б нічого писати. Мені потрібно, щоб герої страждали. Це... коли пишу, воно як спалахи. Наче удари ножом у мене в голові.

Журналістка зиркнула на пресаташе і відкашлялася.

— Це має стосунок до вашого минулого?

— Я мене було щасливе нормальне дитинство, якщо хочете знати. Не варто вбачати в авторах трилерів людей, яких колись катували, або психопатів.

— Існують часом приховані спонуки, що змушують писати, але рухаймося далі. Кінцевий епізод розгортається на скелях Етрета, біля пішохідної зони і скелі Голка, яку ви називаєте Пустою Голкою. То це данина ще й Морісові Лебланові?

— Морісові Лебланові, Конан Дойлеві, Агаті Крісті... Данина поваги загалом усім авторам детективних романів, літературі, яка дала поштовх. Але не розповідайте про фінал у своїй статті, будь ласка.

— Авжеж. Перейдімо до іншого. Коли контактуєш із поліцією, як оце буває в мене, трохи цікавишся кримінальними справами, то неважко знайти спільні риси почерків убивці з вашого роману й Енді Дженсона, якого аж ніяк не назвеш віртуальним.

Леанині пальці стиснули склянку.

— Може, я надихаюся і сучасними подіями. Та й що?

Жеральдіна Скордель поклала ручку, скинула окуляри і потерла очі.

— Послухайте, не буду ходити манівцями. Ось я дізналася з надійного джерела, що така собі Сара Морган стала однією із жертв Вояжера, хоч серійний убивця і досі не показав, де сховане тіло. Знаю, що процес іще не розпочався, що справа делікатна, тож не ризикну написати про це в статті, хіба що ви надасте мені свою версію того, що сталося. Знаю, що ви волієте лишитися анонімною, але уявіть собі таке: Анаель Мірор — насправді жінка, і вона ділиться трагедією, якої зазнала, — зникненням дочки чотири роки тому, — і тим, що сталося потім, аж до арешту два роки тому серійного вбивці Енді Дженсона.

Вона обернулася до пресаташе.

— Це вже буде не розворот, я гарантую вам матеріал на шість сторінок. Якщо ми зробимо таку публікацію, то і в нас, і у вас стрімко зросте кількість читачів. Гарантований успіх.

Коли вона обернулася до Леани, та вже стояла, спершись кулаками на стіл.

— А про моє життя ви подумали? Ідіть під три чорти! Тільки одне слово про моє справжнє ім'я чи про цю справу — і я подам у суд на вас і ваше видання за поширення неправдивої інформації та втручання у приватне життя.

Вона вбрала пальто, взяла сумочку і, навіть не озирнувшись, вийшла із кав'ярні.

Памела наздогнала її на тротуарі.

— Мені шкода, Леано. Я не знала, що вона зайде так далеко.

— Ти була у змові з нею, так?

— Та нізащо в житті! Ти що, вважаєш мене здатною на це? Ти ж знаєш Скордель, вона фахівець. Я все залагоджу, вона не писатиме про все це, якщо ти так хочеш. Але якщо...

Леана зупинила таксі.

— Авжеж, я так хочу! І ніяких «якщо», Памело! Це не підлягає обговоренню. Не для того я приховувала десять років своє справжнє ім'я, щоб усе зруйнувати в такий мерзенний спосіб. Ніколи більше не торкаймося цієї теми! Крапка.

— Як хочеш. А що ж тоді з інтерв'ю для «Лібе» о 18:20?

— Його не буде.

— Не можна так робити.

— Ні, можна, і ось доказ. І подбай, щоб не було розголосу, інакше я вважатиму, що ти причетна.

Романістка сіла в автомобіль, назвала водієві адресу і відкинулася на сидінні. Оце жах! У глибині душі вона чекала чогось подібного. Раніше чи пізніше добре поінформований журналіст мусив торкнутися цієї теми. Успішна романістка, що пише про зґвалтування, вбивства, викрадення і водночас переживає трагедії зі своїх книжок — звісно, це ще й як продаватиметься.

Таксі привезло її на проспект Президента Вільсона в шістнадцятому окрузі, за сто метрів від Токійського палацу і Музею сучасного мистецтва. Опинившись у своїх шістдесяти квадратних метрах, вона механічним жестом увімкнула радіо й налила собі келих білого вина. Вже знала, що поки ляже спати, вип'є ще два. Випивка була найкращим способом упоратися із жахливою порожнечою її вечорів. Вона ненавиділа прийняття, коктейлі, зустрічі, куди люд приходив, щоб похизуватися. Блиск, фальш — не її стихія. Навіть ця квартира, Париж із його вогнями видавалися їй чужими.

Попри втому Леана увійшла у свій обліковий запис на фейсбуці, зареєстрований на Анаеля Мірора, вісімдесят тисяч підписників, передовсім жінок. На світлині профілю, яку видавець придбав у банку фотографій, Анаель був чорнявий, сіроокий, із коротким чубом, років сорока, зовні схожий на Клінта Іствуда. У Леани були світлі хвилясті коси до пліч, тонкий задертий носик, блакитні очі, що мінялися залежно від освітлення.

З приводу крадіжки особистих даних журналістка не помилилася, проте Леані потрібна була Анаелева шкура, вона хотіла відчути його мужність, його певність. Часом як Леана вона зазнавала якоїсь неспокійної тривоги перед чистим аркушем. Коли западала ніч, якась хижа рука сягала до її горла, не давала дихати, душила. Наче Анаель Мірор був ув'язнений у ній і намагався вийти на волю.

Вона посиділа в соціальних мережах, сама посеред сили-силенної віртуальних друзів, потім загорнулася у вовняну шаль і пішла випити склянку вина на терасу. Сарі сподобався б цей краєвид — міські дахи, мерехтіння вогнів Ейфелевої вежі, сріблясті блискітки Сени. Леана цінувала це шалене місто лише за те, що воно заважало поринати в думки. Париж знеболював, мов краплі абсенту на кубуку цукру.

Її мобільник задзеленчав, і вона зітхнула, побачивши ім'я на екрані: Колен Бершерон... Не відповіла поліціянту і подумала про свого чоловіка. Вона тут, він там, учепився за північне узбережжя, як мідія за скелю. Майже два місяці без зв'язку, якщо не брати до уваги повідомлення, яке надійшло напередодні, де він сповіщав, що має важливу інформацію. Леана кілька разів намагалася зателефонувати йому, але марно. Це в його стилі: закинути гачок — і далі нічого не казати.

То Жуліан іще глибше поринув у параною? Шукав, попри очевидні докази, тіло їхньої доньки? Леана боялася моменту, коли їм доведеться офіційно оформити свій розрив і подати на розлучення. За ті півтора року, коли вона мешкала тут, вони фактично перестали бути подружжям. Ще одне горе. Проте на дні її душі все-таки жевріла надія. Давній вогник, що спалахнув двадцять років тому, не згасав.

Поліціант лишив повідомлення, і вона змусила себе прослухати його.

Леано, це Колен. Вибач, що турбую так пізно, але на твого чоловіка напали. Він у лікарні в Берку, більше поки що не знаю. Щойно отримаєш це повідомлення, зателефонуй.

5

Коли під'їжджаєш узимку до приморських міст на півночі, часом відбувається дивне явище: не встигнеш і оком моргнути, як за лобовим склом раптом падає тяжка імла й видається, ніби вас перенесло у постапокаліптичний світ, де за шибамися автомобіля можуть звідкись узятися чудовиська, що загарбають вас і потягнуть у відкрите море, у каламутні холодні води. Отакий імлистий вечір, як зараз, забрав у неї Сару, пільма тоді роззявила пащу, і дюни поглинули її доньку, затагнувши у найтемніші закапелки.

У Леани побігли мурашки по шкірі, і вона замкнула вхідні двері. Дурний вчинок, вона розуміла це, але ці страхи, настільки ж ірраціональні, як і раптові, руйнували її життя з підліткового віку. Потворні пики, які кружляли довкола неї, десятки рук, що переслідували її у нічних мареннях, ночі, коли прокидалася різко, як від удару — усе це тривало до тридцяти років, поки вона не почала викладати на папір свої перші рядки, поки не з'явився Анаель Мірор і, зрештою, поки писання не почало діяти, як спускний клапан. Вона вже не хотіла тривоги, про які казала журналістка. За мить вона побачила, як з імли виринув трейлер Енді Дженсона, став їй поперек дороги, і вбивця простягнув грубі вузлуваті руки до вікна її автомобіля. Навіть перебуваючи у камері, той, кого прозивали Вояжером, ішов за нею, мов тінь, ховаючись за кожним подихом, за кожним, навіть найменшим, кліпанням повік. Він був її жахіттям.

Десь о першій годині ночі вона під'їхала до лікарні, розташованої в чистому полі, за п'ять кілометрів від Берк-сюр-Мера. Колен чекав на неї на лаві в приймальному покої. Розхристана темна куртка, одна з його вічних картатих сорочок. Пасмо чуба полум'яної барви падало

йому на очі, що спокійно і щиро дивилися на світ. Він служив у поліції маленького містечка, усім було на нього начхати, але свою роботу він не сприймав абияк і серйозно ставився як до звичайних справ, так і до найбільш хвилюючих, та нечастих, що здебільшого закінчувалися в судах найвищої інстанції.

Угледівши її, він підвівся, охоплений шаленим бажанням пригорнути її до себе. Задовольнився тим, що провів її до автомата з напоями і вкинув євро в щпарину. Помітив, як загострилися риси її обличчя, які тяжкі стали повіки. Йому здалося, ніби за два місяці вона дуже схудла.

— Чекаю звісток від лікаря, він скоро підійде. Його життю нічого не загрожує, але... все-таки травма серйозна.

— А що ж сталося?

Колен простягнув їй підсолоджену каву.

— Його знайшов непритомним чоловік, що гуляв там, він лежав на доріжці поміж бухтою і дамбою, з боку маяка, це сталося о сьомій годині вечора. Лежав на землі. Швидка привезла його сюди. Його вдарили по голові й, можливо, хотіли задушити, поки що в мене інформації немає. Це не схоже на замах із метою пограбування: при ньому був гаманець, ключі од вілли, в кишені мобільник. Насправді ми навіть знаємо його маршрут, на смартфоні працював додаток моніторингу здоров'я. Жуліан закінчував п'ятикілометрову прогулянку коло дамби, яку розпочав годину тому, і мав уже повернутися додому.

Леана пробувала збагнути. Відколи це Жуліан використовував той додаток? Він ненавидів технології, що керували життям і давали змогу худнути, почуватися краще, знати, скільки кроків пройдено за день. Казав навіть, що настане така пора, коли люди пошлють телефони ходити замість них.

— Навіщо комусь робити з ним щось подібне?

— Хтозна, але в Жуліана були не тільки друзі. Твій чоловік пішов проти всіх: правосуддя, слідства, свідків. Ти, звісно, не знаєш, але

тижнів три тому його мало не забрали у витверезник через поведінку в комісаріаті. Він був п'яний і обзивав нас усякими словами. Якби він не був тим, ким він є, то я його запроторив би.

— Він шукав Сарине тіло.

— Можливо. Але це сталося чотири роки тому, а він вештається вулицями Берка, мов той привид. Його пошуки полягають у тому, що він до всіх чіпляється, і це нічим не можна виправдати. Поліція діє, хоч що він там гадав би.

— Поки Дженсон не показав місця, де поховав труп нашої дочки, Жуліан буде трощити все, що його оточує. І себе плюндруватиме.

Її погляд затуманився.

— Іди до мене...

Колен пригорнув її до себе рукою.

Враження було таке, наче він обняв бетонний блок. Леана досить рвучко відхилилася від нього і взялася до кави.

— Вибач, Колене, але...

— Не переймайся. Я розумію.

Колен теж був збентежений, тож глянув на відчинені вхідні двері, де надворі мигтів проблисковий маячок пожежної машини чи то автомобіля швидкої допомоги, потім обернувся до Леани.

— Я переглянув список дзвінків у його телефоні. Бачив, що ти кілька разів намагалася поговорити з ним, учора і позавчора, еге?

— Він залишив мені повідомлення. Ось прослухай.

У динаміку монотонно і серйозно прозвучав Жуліанів голос. Він говорив про важливу інформацію стосовно їхньої дочки Сари.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ